

Geroepen worden tot het geloof van Jezus

door Tina Coffin in de Carillon, uit het Tijdschrift voor de Quakers in Arkansas, juli/augustus 2022

Een paar weken geleden was ik 'Geworteld in het christendom, open voor het Innerlijk Licht' aan het lezen. Dit is een boek over spirituele diversiteit onder Quakers door de Britse Vrienden, Dorothy Ashwood en Alex Wildwood.

Een passage van Ashworth trof me alsof het speciaal voor mij was geschreven. Hij citeert een fragment van Paulus waar de apostel schrijft over geleid worden door een 'levend geloof'. Volgens Paulus is een levend geloof een geloof in Jezus.

Ashwood, een bijbelgeleerde, gelooft echter dat dit zeer waarschijnlijk een ver-

keerde vertaling is. In plaats van 'geloof in Jezus' zijn we geroepen om 'het geloof van Jezus' te hebben. Dit is een grote opluchting voor mij, want als dat is wat Paulus bedoelde te zeggen, en daar is een sterke wetenschappelijke ondersteuning voor, dan gaat geloof niet over het hebben van ideeën over Jezus, over zijn rol in de verlossing, maar over het hebben van hetzelfde soort geloof dat Jezus had. Wat voor soort geloof had Jezus toen?

Wat ik uit de evangeliën afleid, is dat zijn geloof er een was van totaal vertrouwen in degene die hij 'vader' noemde, een intimiteit met een levende Geest die hem riep om te handelen en niet bang te zijn. Dat niet-bang zijn werkte niet altijd natuurlijk; uit het verhaal van Jezus op de avond voor zijn kruisiging weten we dat hij doodsbang was voor wat hem te wachten stond. Dus, zijn we geroepen om in dat soort geloof te leven? Ik geloof van wel, of misschien moet ik zeggen, ik geloof dat ik dat ben geroepen tot een soortgelijk vertrouwend en door geloof geïnspireerd leven zoals Jezus dat heeft geleid. Als ik deze zin lees kan ik het niet helpen dat ik denk: "Wie ik? Wat denk ik wel?"

Voor mij was het leven van Jezus erg vertrouwd. Ik ben opgegroeid in een groot gezin waar de Bijbel werd gelezen aan het einde van elke gezamenlijke maaltijd. 18 jaar lang hoorde ik de verhalen van het Oude Testament,

Arkansas ligt in het midden van de VS

de evangeliën en de dingen die Paulus zijn volgelingen wilde laten weten. Ze werden gelezen maar nooit becommentarieerd, wat die woorden des te krachtiger voor mij maakten. Als jongvolwassene kon ik redelijk goed alle uitspraken van Jezus uit mijn hoofd opzeggen. Ze waren als het ware een deel van mijn spirituele DNA geworden.

Maar toen ik halverwege de twintig was, ging ik door een geloofscrisis. Ik verloor gewoon het geloof waarin ik was grootgebracht, een geloof waar ik intens van had gehouden en dat me ongelooflijke mystieke ervaringen had gegeven. Maar terwijl mijn geloof in Jezus als ‘een-redder-die-voor-mijn-zonden-stierf’, en hoewel ik decennialang niet eens over Jezus wilde lezen, was het onmogelijk om niet te doen wat hij ons had aangemoedigd om te doen . Heeft iemand honger? Je voedt hem. Zit iemand in de gevangenis? Jij gaat haar bezoeken.

Ik treurde om dat verloren geloof en de kerkgemeenschap waar ik deel van uitmaakte. Toen ging ik naar een Quaker-bijeenkomst, of beter gezegd, John, mijn man en de kinderen gingen graag naar de Quaker-bijeenkomst en ik wilde niet dat ze zonder mij gingen. Ik was toen halverwege de dertig. Ik was vastbesloten me niet te laten binden aan een geloof waar ik van zou gaan houden en het dan weer zou moeten opgeven. Eén zo'n scheiding in mijn leven was genoeg voor mij!

Nou, het heeft jaren geduurd, maar ik realiseerde me eindelijk dat God, de Geest die ik in mijn vroege jaren zo goed had gekend, niets gaf om dogma's, of om geloven in wat dan ook. Die Geest was nog steeds zorgzaam en be-moedigde me en ik vond die Geest in de Quaker-bijeenkomst. Een heel belangrijk deel van mijn leven was aan mij teruggegeven. Het had lang geduurd, maar ik was klaar om me in te zetten voor het Religieus Genootschap van Vrienden.

Ik ging naar mijn eerste Jaarvergadering, zeven jaar nadat ik voor het eerst het Quaker meeting huis in Nashville bin-nenliep. Het was een overvloed aan nieuwe ervaringen, sommige verwarrend, vele wonderbaarlijk positief. Ik herinner me duidelijk dat Bob Barrus van de Celo Quaker maand-vergadering sprak over het belang van gehoorzaamheid aan de Geest.

*Little Rock Meeting. met in het midden Tina Coffin,
links van haar, John haar man*

Gehoorzaam ?? Het was een woord dat ik nog niet eerder had gehoord in een wijdingssamenkomst. Ik weet dat ik open moest staan voor de Geest, maar deze Vriend had het over gehoorzaamheid. Ik was er niet van overtuigd. Ik zou liever een sterke onafhankelijke Quaker-vrouw zijn, niet een meegaande volgeling. Maar soms weet het onbewuste wat het bewuste nog niet kan accepteren.

Van één ding was ik zeker: ik was diep dankbaar voor wat de Quakers mij hadden gegeven, en mijn diepste wens was om voor dat Religieus Genootschap te zorgen. Zonder het te identificeren als een door de Geest geleide oproep, wist ik dat ik deze oproep wilde en moest gehoorzamen.

In 1988, toen ik in Little Rock woonde, werd ik tijdens de jaarvergadering benoemd tot vertegenwoordiger van het Friends World Committee for Consultation (FWCC). Hier ontmoette ik mensen die me aanmoedigden om mijn geloof te verdiepen, om

niet bang te zijn voor de oude religieuze tekst die mijn jonge ziel had gevoed. Ik besloot de Bijbel te lezen zoals ik de pamfletten van Pendle Hill las: teksten die belangrijk waren, vaak koesterend, soms inspirerend, zelfs kostbaar, maar niet de onfeilbare waarheid.

Op een dag, op een conferentie in Quaker Hill in Indiana, ontkende een jonge vrouw van een meer evangelische Quaker groep dat mijn ervaring van God even waardevol zou zijn als die van haar. Eerlijk gezegd barstte ik in tranen uit. Hoe konden we allebei Quakers zijn en zij de geldigheid van mijn geloof ontkennen, een geloof dat zo belangrijk voor mij was geworden?

Ik had oog in oog gestaan met een diepe kloof in het Genootschap van Vrienden. Meer dan ooit wilde ik op een kleine manier bijdragen aan de overbruggen van deze kloof. FWCC was de juiste plek voor mij. Als regionale schrijver van FWCC heb ik geprobeerd een conferentie van deze regio te organiseren met Vrienden van SCYM (South Central Yearly Meeting) en van Midden Amerika Yearly Meeting, een evangelische groep. Ik was me niet helemaal bewust van de moeilijke relaties die er destijds bestonden tussen evangelische en liberale Vrienden, en slaagde er niet in een conferentie te organiseren. Toen moedigden andere Vrienden in FWCC en een aantal zeer geweldige Vrienden in SCYM me aan om vrouwen van de evangelische, liberale en pastorale bijeenkomsten in ons deel van het land samen te brengen. Ik heb er nooit aan getwijfeld dat dit een roeping was, die ik moest

gehoorzamen. Ik heb wel om een 'samenkomst ter verheldering' gevraagd. In deze bijeenkomst heb ik mijn roeping getest.

Negen van ons kwamen voor het eerst samen om een conferentie te plannen, drie vrouwen uit SCYM, drie uit Great Plains, een Jaar Vergadering van de FUM (Friends United Meeting) en drie van de Midden Amerika Jaar Vergadering. Toen wist ik, dat dit een moment van historische betekenis was. We waren pioniers. Van 1999 tot en met 2011 hebben we om het jaar een Quaker Vrouwen Conferentie over Geloof en Spiritualiteit gehouden. Ik denk dat deze geweldig waren. Ze creëerden diepe vriendschappen over onze scheidingslijnen heen. Het was niet altijd gemakkelijk, vooral in het begin; er waren misverstanden, enkele kleine conflicten, maar ook nieuwe inzichten. En hoewel we de afgelopen vijf jaar geen conferenties hebben gehad, is de geest van vriendschap, het delen van ons leven en onze samenwerking zeer levend in Oklahoma (ten Westen van Arkansas) waar we alle drie de takken van de Quakers hebben.

Begin 2001 kwam er weer een innerlijke roeping. Van 1998 tot 2001 woonde John en ik in Nederland. Eén van de leden van de bijeenkomst die we bijwoonden was redacteur van het maandblad van de Nederlandse Jaarvergadering, genaamd De Vriendenkring. Wat zou het leuk zijn, dacht ik, om iets soortgelijks in Arkansas te hebben. De Nederlandse Jaarvergadering heeft ongeveer 80 leden, net iets meer dan wij in Arkansas. Ik heb altijd van woorden gehouden, heb Friends Journal gelezen sinds het midden van de jaren zeventig en heb elk nummer bewaard, evenals alle pamfletten van de Wijdere Quaker Gemeenschap, Pendle Hill en Friends General Conference. Het zou mooi zijn om een tijdschrift uit te geven met herdrukken van de beste Quaker-geschriften en om de gemeenschap op te bouwen door interviews te doen en te publiceren. Ook heel goed om persoonlijke artikelen van Vrienden in Arkansas te publiceren.

Ik nam het idee mee naar de Kwartaal Vergadering (in de VS hebben ze Maand, Kwartaal en Jaarvergaderingen) van Arkansas-Oklahoma en de Vrienden vonden dit een goed idee. Ik vroeg mijn maandvergadering of ze bereid waren om het idee te ondersteunen. En ze zeiden ja. Het enige wat ik niet deed was de Geest vragen of ik echt geroepen was om dit werk te doen. Ik wilde het zo graag doen dat ik bang was dat het antwoord 'nee' zou zijn, als ik de tijd zou nemen, stille tijd, om ermee te zitten en te wachten.

Ik was bijna klaar met het eerste nummer toen ik wist dat ik niet verder kon. Ik was al te lang Quaker om beter te weten. Die zondag was ik een van de weinige mensen die de stille samenkomst bijwoonde. Ik was naar het meetinghuis gekomen voor het geval er toch iemand zou komen. Er was één deelnemer met zijn 12-jarige zoon David en we besloten dat we zolang in stilte bij elkaar zouden blijven als David zich op zijn gemak zou voelen.

David verraste me. Ik had 15, misschien 20 minuten verwacht, maar David was diep in stilte en ik besloot mezelf over te geven en me bij hem aan te sluiten. Het was tijdens die bijeenkomst dat ik eindelijk mijn bezorgdheid over het tijdschrift aan de oppervlakte bracht, mijn diepe wens dat het een door de geest geleid project zou zijn, en hoe ongemakkelijk het voelde dat ik er al op vooruit was gelopen. Het is moeilijk te beschrijven wat er is gebeurd, Vrienden.

Misschien voel ik een aarzeling om te beschrijven wat er is gebeurd, maar aan het eind van het uur wist ik dat ik door kon gaan. Ik besloot het tijdschrift "The Carillon" (het klokkenspel de beiaard) te noemen.

Meeting House Little Rock

Zoals je misschien weet, is een carillon een reeks (kerk)klokken van verschillende groottes die, wanneer ze worden bespeeld door een beiaardier verschillende tonen voortbrengen. Wanneer ze worden bespeeld, creëren ze een prachtige symfonie van verschillende geluiden. De meeste Vrienden in Arkansas zijn vrij liberaal, maar ik wist dat sommigen van hen meer Christelijk waren en een meer orthodox geloof hadden. Ik wilde dat die verschillende Quaker-stemmen terug te vinden waren in het tijdschrift. Het samenstellen van The Carillon is voor mij een geweldige leerschool van geduld en vertrouwen geweest; vertrouwen in de Geest. Je bent erg afhankelijk van auteurs en je staat onder tijdsdruk of je op tijd antwoord krijgt. Geduld. En als ik me ooit zorgen maakte dat ik niet genoeg goed materiaal had, leerde ik al snel dat als ik er tijd voor maakte en zorgvuldig plande, alles op zijn plaats zou vallen. Heb ik het gevoel dat er enige medewerking is vanuit de Geest? Ja, dat heb ik, maar ik ga geen theologie creëren op basis van dit gevoel.

Een van de eerste lessen die ik leerde nadat ik 45 jaar geleden naar de meeting ging, is "de Geest brengt samen". Door het maken van The Carillon heb ik dat keer op keer ervaren. Nu, na een lang leven, geloof ik dat ik mag zeggen dat ik, geprobeerd heb (dat is niet altijd gelukt) gehoorzaam te zijn aan de roep om het geloof van Jezus te hebben.

Tina Coffin is lid van Little Rock Friends Meeting en redacteur van The Carillon.